

Cuprins

Luna și bateriile	5
Puii de găină.....	16
Douăzeci și două de stele	29
La cules de ciuperci – partea întâi	40
La cules de ciuperci – partea a doua	52
Anul nou.....	65
Karma.....	77
Sărbătoarea florilor de cireș – partea întâi.....	89
Sărbătoarea florilor de cireș – partea a doua.....	100
Marele pot.....	112
Tunet de primăvară	124
Pe insulă – partea întâi	135
Pe insulă – partea a doua	146
Plaja dezvelită de reflux – vis	158
Greierul.....	170
În parc	181
Servieta lui sensei	193

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Hiroki Kawakami, *Sensei no kaban*

Copyright © 2001, Hiroki Kawakami
All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Natsumi Hayashi, *Leviția de azi*, 5.24.2011,
cu acordul MEM, Tokio

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KAWAKAMI, HIROMI

Vreme ciudată la Tokio / Hiroki Kawakami; trad. din lb. jap.
și note de Diana-Elena Tihan. – Iași: Polirom, 2015

ISBN print: 978-973-46-5228-0

ISBN ePub: 978-973-46-5284-6

ISBN PDF: 978-973-46-5285-3

I. Tihan, Diana-Elena (trad.)

821.521-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

Hiromi Kawakami

**Vreme ciudată
la Tokio**

Traducere din limba japoneză și note
de Diana-Elena Tihan

POLIROM
2015

O prietenă mi-a spus:

— Omachi, tu ești cam rece la suflet, nu-i așa? Prietenul tău m-a sunat de mai multe ori să-mi ceară sfatul în legătură cu tine. „Știi cumva ce simte Tsukiko pentru mine în adâncul sufletului ei?” m-a întrebat el. De ce nu l-ai mai sunat? Să știi că el a tot așteptat să-l suni.

Prietena mea mă iscodea cu privirea. De ce preferase să-i ceară ei sfatul, în loc să vorbească direct cu mine? La una ca asta nu mă așteptasem. Nu pricepeam și pace. I-am împărțit aceste gânduri și prietenei mele, însă ea a oftat.

— Vezi tu, a murmurat ea, atunci când ești îndrăgostit, devii nesigur pe tine. Tu nu simți la fel?

Dar nu despre asta era vorba. Dacă se simțea nesigur, atunci ar fi trebuit să se confrunte cu mine personal – doar era o chestiune care mă privea direct –, nu să se ducă să-i ceară sfaturi unei terțe persoane, fie ea și prietena mea. Mi se părea un gest complet nesăbuit.

— Îmi cer iertare că te-a împovărat pe tine cu problemele noastre. S-a purtat fără logică – m-am scuzat eu față de prietena mea.

Ea a oftat și mai adânc decât prima oară:

— Logică? Ce-are a face logica?

La momentul acela trecuseră deja trei luni de când nu mă mai întâlnisem cu iubitul meu. Prietena cu pricina mi-a îndrugat fel și fel de observații, dar eu am ascultat-o doar pe jumătate. Eram incredințată că nu eram genul care poate iubi cu ușurință. Și dacă dragostea era un lucru atât de strident, atunci nici nu mi-ar fi plăcut să mă implic. După doar o jumătate de an, prietena aceea și iubitul meu s-au căsătorit.

Amețeala mi-a dat pace. Acum puteam desluși tavanul. Becul din camera în care mă aflam nu se arsesese, pur și simplu nu era aprins. Afară se întunecase de-a binelea. Pe sub

fereastră venea un aer rece. Cum se lăsa întunericul, dintr-odată se făcea frig. De atâta lenevit în pat, ajunseseam să depăn amintiri. Sângerarea de la picior mi se oprise și ea. Mi-am pus un plasture mare peste rană, m-am încălțat cu șosete și am luat și niște papuci în picioare, apoi am curățat podeaua din jurul chiuvetei.

Cioburile străluceau palid în lumina becului aprins ce se reflecta din camera alăturată. Adevărul este că ținusem foarte mult la iubitul acela. Ar fi trebuit să-i dau un telefon atunci. În adâncul inimii, am vrut să-l sun. Dar gândul că la celălalt capăt al firului m-ar fi putut întâmpina un glas rece și distant mă paralizase ca un fior rece. Nu știusem că și el simțea la fel. Când am aflat a fost prea târziu, iubirea mea pentru el se prizărise, înghesuită în străfundul inimii. La nunta lui cu prietena mea mi-am făcut datoria și am participat, așa cum se cuvenea. La unul din toasturi, cineva a spus că părea o iubire scrisă în stele.

O iubire scrisă în stele. Ascultând toastul acela și privind mirii așezați pe locurile lor de onoare, m-a străfulgerat gândul că eu poate nu aveam nici măcar o șansă la un milion să fiu binecuvântată cu o iubire scrisă în stele.

Mi s-a făcut poftă de mere, așa că am luat unul din coșul de fructe. Am încercat să-l cojesc așa cum făcea mama. Dar coaja s-a rupt înainte să termin de curățat. Pe nepusă masă m-a podidit plânsul, spre marea mea uimire. Doar tăiam un măr, nu tocam ceapă; și totuși lacrimile îmi curgeau șiroaie. Am continuat să plâng tot timpul cât am mâncat mărul. Printre crânțăneli, îmi auzeam lacrimile picurând greu pe chiuveta de inox. Stând în picioare, în fața chiuvetei, mi-am văzut mai departe de ronțait mărul și de plâns.

M-am îmbrăcat cu un palton gros și am ieșit afară. Era un palton mișos, îl aveam deja de câțiva ani. Așa verde-închis

și ros de atâta purtat cum arăta, era totuși un palton călduros. Întotdeauna după ce plângeam mi se făcea frig. Când am terminat de mâncat mărul, am început să tremur, așa că imediat m-am săturat de stat în casă. Am ales un pulover roșu, larg, pe care îl aveam de vreo câțiva ani și niște pantaloni maro, de lână. Mi-am schimbat șosetele cu unele mai groase, mi-am pus mânuși, m-am încălțat cu niște cizme sport cu talpa groasă și am ieșit pe ușă.

Pe cer se vedeau frumos cele trei stele din constelația Orion. Eu mergeam drept înainte, cu un pas cât puteam eu de vioi. În timpul mersului m-am mai încălzit puțin. M-am trezit lătrată de un câine de pe undeva și m-au podidit iarăși lacrimile. În curând urma să împlinesc patruzeci de ani, dar mă purtam ca un copil. Mergeam bălăbănindu-mi larg brațele, întocmai ca un copil. Dacă dădeam peste o cutie de bere goală, o loveam cu piciorul. Firele de iarbă ofilită de pe marginea drumului – am rupt și din ele câteva. Dinspre stația de metrou treceau pe lângă mine biciclete. Era să dau peste una care nu avea nici o lumină aprinsă și m-am trezit apostrofată. Lacrimile m-au năpădit din nou. Aș fi vrut să mă așez chiar acolo și să mă pun pe plâns. Dar era prea frig, așa că m-am lăsat păgubașă.

Nu mai încăpea nici o îndoială – eram un copil mare. M-am oprit în stația de autobuz. Am așteptat vreo zece minute, dar tot n-a venit. Am verificat orarul afișat în stație: ultimul autobuz trecuse deja. M-am întristat și mai tare. Mi-am scuturat picioarele. Dar tot nu mă puteam încălzi. Un adult ar fi știut ce să facă să se încălzească într-o astfel de situație. Dar în acele clipe eu eram doar un copil neajutorat, care nu știa cum să se încălzească.

Am luat-o înspre stația de metrou. Străzile pe care le cunoșteam atât de bine îmi păreau acum nepăsătoare. Era ca și cum m-aș fi întors în timp, la vremea când eram doar un

copil, un copil care bătuse străzile acelea până când îl prinsese noaptea și acum nu mai recunoștea drumul spre casă.

— Sensei, am murmurat eu. Sensei, nu mai știu să mă întorc acasă.

Dar sensei nu era acolo. Oare unde se afla el în noaptea aceea? Atunci mi-am dat seama că eu nu îl sunam niciodată. Întotdeauna ne întâlneam din întâmplare și tot așa porneam împreună la plimbare. Sau îl vizitam întâmplător și tot așa ne așezam împreună la un pahar. Uneori trecea și o lună de zile fără să ne vorbim și fără să ne întâlnim. Înainte, dacă s-ar fi întâmplat să nu vorbesc la telefon și să nu mă văd cu prietenul meu o lună întreagă, mi-aș fi făcut o grămadă de griji: dacă în timpul acela el se retrăsese deja din viața mea? Dacă se răcise și nu mai voia nici să audă de mine?

Cu sensei nu mă vedeam prea des. Logic – doar nu eram iubiți. Dar chiar și când nu ne vedeam el tot nu se îndepărta de mine. Sensei era întotdeauna sensei. Eram sigură că undeva în noaptea aceea sensei se afla acolo.

Mă simțeam din ce în ce mai însingurată, așa că m-am apucat să cânt. Am început cu „Primăvară senină pe râul Sumida”, dar am renunțat repede, fiindcă nu puteam să țin ritmul din cauza aerului înghețat. Am tot căutat în minte un cântec de iarnă, dar nu-mi puteam aminti nici unul. În cele din urmă, pe buze mi-au venit versurile unei melodii care se cântă la schi – „Munți dezmiertați de zori argintii”. Nu aveam nici pe departe starea de spirit potrivită, dar, cum nu știam nici un alt cântec de iarnă, m-am apucat să-l cânt pe acela.

*Să fie oare ninsoare sau ceață prin aer plutind?
Oh, la fel și eu pe pantă lunec, pe pantă lunec.*

Îmi aminteam foarte bine versurile. Nu numai prima strofă, ci și pe a doua: am descoperit cu uimire că îl știam chiar până la: „Oh, ce bine e! Ce săritură iscusită!”. Înveselită puțin, am trecut la a treia strofă, dar oricât îmi storceam mintea, nu-mi puteam aminti decât prima jumătate. „Deasupra, verdele copacilor și jos, pământul alb” – atât îmi aduceam aminte, însă ultimul vers nu-mi venea și pace.

M-am oprit pe loc în bezna nopții și am început să mă concentrez la cântec. Din când în când, mă intersectam cu lumea care venea dinspre stația de metrou. Mă ocoleau, căci le stăteam în cale, apoi își vedeau mai departe de drum. Când începeam să fredonez în șoaptă cea de-a treia strofă, mă ocoleau și mai mult.

Nereușind să-mi amintesc versurile, mi-a venit din nou să plâng. Picioarele mi-au pornit-o mai departe de capul lor și tot de capul lor au început să-mi curgă și lacrimile. M-am auzit strigată „Tsukiko!”, dar nu m-am întors. „O fi vreo închipuire de-a mea”, mi-am zis. Sensei n-avea cum să se materializeze chiar aici.

— Tsukiko! m-am auzit strigată încă o dată.

M-am întors și în spatele meu se afla sensei. Cu ținuta lui dreaptă și impecabilă, purta o haină ușoară, dar calduroasă și în mână își ținea nelipsita servietă.

— Sensei, ce e cu dumneavoastră aici?

— Am ieșit la plimbare. Este o seară frumoasă.

Ca să fiu sigură că era însuși sensei în carne și oase, m-am ciupit pe furiș de dosul palmei. Au! Atunci m-am convins, pentru prima dată în viață, pe propria piele, că oamenii chiar se ciupesc atunci când vor să știe dacă ceea ce văd e aievea, și nu vis.

— Sensei, l-am strigat eu.

Eram la distanță mică, l-am strigat încet.

— Tsukiko, mi-a răspuns el.